

Tekst 8

Uddrag fra Adolf Hitler: *Mein Kampf*

5 *Mein Kampf udkom i to bind. Det første 18. juli 1925 og det andet 11. december 1926. Første bind var primært selvbiografisk, mens andet bind omhandlede Hitlers ideologiske tanker.*

10

Kapitel 11. Folk og race

Der findes sandheder, som ligger så
 snublende nær, at de just af den grund ikke
 ses eller i de mindste ikke erkendes af verden
 15 i al almindelighed. Den går tit blind forbi den
 slags trivialiteter og bliver højlig forbavset,
 når en eller anden pludselig opdager, hvad
 alle burde vide. Columbus' æg er der
 hundredvis af, mens Columbus'er er sjældne.
 20 Således vandrer menneskene rundt i naturens
 have, bilder sig ind at kende og vide næsten
 alt og går dog, på enkelte undtagelser nær,
 som blinde forbi en af de mest iøjnefaldende
 grundsætninger for dens virke: at samtlige
 25 levende væsener på jorden slutter sig hver til
 sin art.

Selv den mest overfladiske betragtning
 viser som et næsten jernhårdt princip for alle
 de forskellige udtryksformer for naturens
 30 livsvilje dens artsbegrænsede
 forplantningsform. Ethvert dyr parrer sig kun
 med et af samme slags. Mejse går til mejse,
 finke til finke, markmus til markmus, ulv til
 ulvinde osv.

35 Det er kun usædvanlige omstændigheder,
 der formår at ændre dette, i første række
 fangenskabets tvang eller anden udelukkelse
 af parring inden for samme dyreart. Men
 naturen gør da alt for at sætte sig herimod, og
 40 den synligste protest består enten i, at den
 nægter bastarden videre forplantningsevne,

eller i, at den indskrænker de senere
 efterkommeres frugtbarhed; i de fleste
 tilfælde røver den modstandsevnen mod

45 sygdom eller fjendtlige angreb.

Det er kun alt for naturligt:

Enhver krydsning mellem to ikke lige
 højtstående væsener resulterer i en

mellemting mellem de to forældre. Det vil
 50 altså sige: afkommet kommer til at stå på et
 højere niveau end den racemæssigt
 laverestående halvdel af forældreparret, men
 ikke så højt som den højeststående. Følgelig
 vil dette afkom senere hen bukke under i

55 kampen mod de højeststående. En sådan
 parring strider mod naturens vilje til avlens
 forbedring. Forudsætningen derfor ligger ikke
 i at forbinde det højeste og det laveste, men i
 at det første ubetinget sejrer. Den stærkeste
 60 skal herske og ikke smelte sammen med den
 svage, så at den derved ofrer sin egen
 storhed. Kun den fødte svækling opfatter
 dette som grusomhed, thi han er jo også kun
 et svagt og indskrænket menneske; men hvis
 65 denne lov ikke [er] herskende, ville enhver
 forbedring af organiske levende væsener være
 utænkelig.

Følgen af denne i naturen alemengyldige
 trang til racerenhed er ikke blot den skarpe
 70 afgræsning af de enkelte racer udaftil, men
 også deres ensartede væsen indadtil. Ræven
 er altid ræv, gåsen altid gås, tigreren en tiger
 osv., og forskellen kan højst ligge i et
 forskelligt mål af kraft, klogskab,
 75 behændighed, udholdenhed osv. hos de
 enkelte eksemplarer. Man vil derimod aldrig
 finde en ræv, som ifølge sit indre sindelag
 nærer humane følelser over for en gås,
 ligesom der ikke findes nogen kat med
 80 venlige tilbøjeligheder for mus.

Derfor opstår de indbyrdes kampe også
 mindre på grund af indre afsky end af sult og
 kærlighed. I begge tilfælde er naturen en rolig
 og tilfreds tilskuer. Kampen for det daglige

brød får alle de svage og sygelige samt de mindre beslutsomme til at bukke under, mens hannernes kamp om hunnerne kun giver den sundeste forplantningsretten eller
5 muligheden derfor. Kampen er altid et middel til at fremme artens sundhed og modstandskraft, altså en årsag til dens udvikling til det bedre.

Hvis det gik anderledes til, ville al videre
10 og højere udvikling høre op og det modsatte indtræde. Da nemlig det underlødige altid talmæssigt overgår det bedste, ville det dårligere under samme livsvilkår og forplantningsmuligheder formere sig så
15 meget, at det gode nødtvunget måtte træde i baggrunden. Der må altså foretages en ændring til gunst for det bedste. Men det besørger naturen, idet den udsætter den svagere del for så hårde livsbetingelser, at
20 antallet derved indskrænkes; og resten får ikke lov til frit at formere sig, da naturen også her foretager en ny, hensynsløs udvælgelse efter styrke og sundhed.

Lige så lidt som den ønsker, at svagere
25 enkeltvæsener skal parre sig med stærkere, så lidt ønsker den, at den højeste race skal smeltes sammen med en lavere, da dens øvrige, måske årtusindlange arbejde på raceforbedringen ellers med et slag ville blive
30 ødelagt.

Historien giver talløse eksempler herpå. Den viser med forfærdende tydelighed, at hver gang arieren blander sig med lavere folkeslag, bliver resultatet kulturbærerens
35 undergang. Nordamerika, hvis befolkning for langt den største dels vedkommende består af germanske elementer, der kun i ringe grad blandede sig med laverestående folkeslag, har en anden befolkning og kultur end Central –
40 og Sydamerika, hvor de hovedsagelig romanske indvandrere tit i stort omfang blandede sig med urbeboerne. Alene af dette eksempel kan man klart og tydeligt se

5 virkningen af raceblandingen. Den racerene og ublandede germaner fra det amerikanske kontinent har svunget sig op til herre over dette; han vil vedblive at være den herskende, så længe han ikke falder som offer for
10 blodskammen.

50 Resultatet af enhver racekrydsning er altså ganske kort udtryk følgende:

- a) sænkning af den højere races niveau,
- b) legemlig og åndelig tilbagegang og dermed begyndelsen til en langsomt,
55 men sikkert fremadskridende hensygnen.

At hidføre en sådan udvikling vil sige det samme som at synde mod den evige skabers vilje.

60 Men denne gerning straffes også som en synd.

Idet mennesket forsøger at sætte sig op imod naturens jernhårde logik, kommer det i strid med de grundsætninger, som det skylder
65 sin egen tilværelse som menneske. Altså må de handlinger, der strider imod naturen, føre til dets egen undergang.

Her kommer den moderne pacifist imidlertid med sin jødefrække, men dumme
70 indvending: ”Mennesket overvinder naturen!”

Millioner gentager tankeløst plaprende dette jødiske vrøvl og indbilder sig til slut, at de er en slags naturovervindere; mens de i
75 virkeligheden ikke råder over noget andet våben end en idé, der oven i købet er så dårlig, at man ikke kan forestille sig verden indrettet efter den. [...]

I hvor høj grad jorden end kan påvirke
80 menneskene, så vil resultatet af indflydelsen dog altid være forskelligt efter de racer, som kommer i betragtning. Jordens ringe frugtbarhed kan anspore den ene race til højeste præstationer, hos en anden race bliver
85 den kun årsag til den bitreste armod og underernæring med alle dens følger.

Folkeslagenes indre anlæg er altid bestemmende for den måde, de ydre indflydelser virker på. Det, som hos nogle fører til hungersnød, opdrager andre til hårdt arbejde.

Alle fortidens store kulturer gik til grunde, fordi den oprindelige skabende race døde af forgiftet blod.

Den endelige årsag til undergang lå altid i, at man glemte, at al kultur afhænger af mennesker og ikke omvendt; at man altså, for at bevare en bestemt kultur, må bevare det menneske, som har skabt den. Muligheden for at bevare er knyttet til den jernhårde lov om, at det bedste og stærkeste nødvendigvis retsmæssigt må sejre. [...]

Det menneske der undervurderer og foragter racelovene, forspilder den lykke, der syntes bestemt for ham. Han hindrer den bedste race i at gå sin sejrsgang og dermed forudsætningen for alle menneskelige fremskridt. Tynget af menneskets følsomhed begiver han sig ind på det hjælpeløse dyrs område. [...]

Ariske stammer undertvinger – hyppigt med et latterligt ringe antal mennesker – fremmede folkeslag og udvikler nu, påvirket af de særlige livsforhold inden for det nye område (frugtbarhed, klimatiske forhold etc.) og begunstiget af de mange disponible hjælpemidler i form af laverestående mennesker, de åndelige og organisatoriske evner, der slumrer i dem... I begyndelsen overholder, men til sidst forsynder erobrerne sig mod princippet om bevarelsen af den rene race. De begynder at blande sig med de undertvungne indbyggere og forbereder derved deres egen undergang. [...]

Tydeligst ser man det på *den* race som var og er bæreren af den menneskelige kulturudvikling – på arierne. Så snart skæbnen stiller dem over for særlige forhold, begynder deres skjulte evner at udfolde sig

hurtigere og hurtigere og antage håndgribelige former. De kulturer, som de i så fald grundlægger, bliver næsten altid prægede af jordbund, klima og - de undertvungne mennesker. De sidste er de vigtigste. [...] Uden denne mulighed for at anvende laverestående mennesker ville arieren aldrig kunne have gjort de første skridt hen imod sin senere kultur. [...]

Efterhånden som de undertvungne begyndte at rejse sig og sandsynligvis også sprogligt nærmede sig erobreren, faldt den skarpe skillevæg mellem herre og træl. Ariens opgave at holde sit blod rent. [...] Han sank nedad ved raceblandingen, mistede stadig mere og mere af sin kulturelle dygtighed, indtil han endelig ikke blot åndeligt, men også legemligt begyndte at ligne de undertvungne. [...] Det blandede blod og det derigennem sænkede raceniveau er den eneste årsag til gamle kulturers undergang; menneskene går nemlig ikke til grunde ved tabte krige, men ved tabet af modstandskraft, som kun det rene blod ejer.

Alt hvad der ikke er kernesund race i verden, er avner.

Alle verdenshistoriske begivenheder er kun udtryk for racernes selvopholdelsesdrift i god eller dårlig betydning

Jøden danner den største modsætning til arieren. [...] Da nu jøden – af grunde som straks skal vises – aldrig har været i besiddelse af egen kultur, har han altid fået grundlaget for sit åndelige arbejde af andre. Hans intellektuelle liv er altid blevet udviklet af den kulturverden, som omgav ham.

Det omvendte har aldrig været tilfældet. [...]

Hvis jøderne var ene i denne verden, ville de kvæles i smuds og skarn eller i hadefuldst kamp søge at forfordele og udrydde hinanden, hvis ikke deres grænseløse mangel

på offervilje, som giver udtryk i deres fejhed, også i dette tilfælde ville gøre kampen til det rene teater.

Det er altså bundurigtigt ud fra den kendsgerning, at jøderne slutter sig sammen til kamp, eller rettere til at udplyndre deres medmennesker. [...] Her er det igen ikke andet end ren og skær egoisme, som dikterer den enkelte jødes handlinger. [...]

Derfor er det jødiske folk trods alle tilsyneladende intellektuelle egenskaber dog blottet for virkelig, selvstændig kultur. Thi hvad jøder ejer af tilsyneladende kultur, er for det meste andre folkeslags goder, som han allerede har ødelagt. [...]

I jødens snyltertilværelse på andre nationer og stater ligger grunden til en ejendommelighed, som engang foranledigede Schopenhauer til at komme med den tidligere omtalte udtalelse om, at jøden var >>en mester i at lyve<<. Tilværelsen tvinger jøden til at lyve, lyve ustandseligt, ligesom den tvinger nordlændingen til varme klæder [...] Jøderne har altid været et folk med bestemte raceejendommeligheder og aldrig et religionssamfund. [...] På denne første løgn om, at jøderne ikke er en race, men en religion opbygges der stadig flere nye løgne som en nødvendig følge af den første. [...]

[Hitler skriver dernæst om, hvordan jøderne over århundreder overtager et arisk samfund fra punkt A til L. Herunder er uddrag fra de sidste stadier.]

Den sorthårede jødedreng lurer i timevis med satanisk glæde malet i sit ansigt på den intetanende unge pige, som han skænder med sit blod og derved røver fra hendes folk. Med alle midler prøver han på at ødelægge racegrundlaget for det folk, han vil undertvinge. Ligesom han selv planmæssigt ødelægger gifte kvinder og unge piger, således

gyser han heller ikke tilbage for selv i største omfang at omstyrte blodets skranker for andre. Det har været, og det er jøder, som bringer negre til Rhinen, altid med den samme bagtanke og det åbenlyse formål ved den avl af bastarder, der nødvendigvis indtræffer, at ødelægge den forhadte hvide race, styrte den ned fra sin kulturelle og politiske højde og selv opkaste sig til herre over den.

Et racerent folk, der er stolt af sit blod, vil nemlig aldrig blive undertvunget af jøderne. De vil til evig tid kun komme til at herske over bastarder.

Derfor søger han planmæssigt at sænke raceniveauet ved stadig forgiftning af den enkelte.

Men politisk begynder han at afløse tanken om demokrati med tanken om proletariats diktatur.

I marxismens organiserede masse har han fundet våbnet, som bevirker, at han kan undvære demokratiet, og i stedet tillader ham at undertvinge og regere folkeslagene med brutal hånd.

Han arbejder planmæssigt på at revolutionere i to retninger: økonomisk og politisk.

Folkeslag, som yder heftig modstand over for angreb indefra, spinder han takket være sin internationale indflydelse ind i et net af fjender, hidser dem til krig og planter til slut revolutionens flag på slagmarkerne, hvis det er nødvendigt. [...]

L) Nu begynder den sidste revolution. Idet jøden tilkæmper sig den politiske magt, kaster han de sidste slør, der endnu skjulte ham. Den demokratiske folkejøde bliver til blodjøden og folketyrannen. I løbet af få år søger han at udrydde de nationale bærere af intelligensen, og idet han berøver folkene deres naturlige åndelige ledelse, gør han dem modne til en evig undertrykkelses trældom.

Rusland er det frygteligste eksempel derpå.
Her lod han med fanatisk vildskab hen ved
30 millioner mennesker dræbe eller sulte ihjel
for at sikre en hoben jødisk litteratur og
5 børsbanditter herredømmet over et stort folk.

Når vi lader årsagerne til det tyske
sammenbrud passere revy, bliver manglen på
erkendelse af raceproblemet og især af den
jødiske fare stående som den sidste og
10 afgørende grund.

Ud fra denne erkendelse skulle
grundsætningerne for og tendensen i den nye
bevægelse formes, som efter vor
15 overbevisning ikke alene ville kunne standse
det tyske folks nedgang, men også skabe det
granitfundament, på hvilket der engang med
tiden kan stå en stat, som ikke skal være en
fremmed mekanisme af økonomiske
20 interesser, men en national organisme: *En
germansk stat for den tyske nation.*

*Kilde: Adolf Hitler: Min Kamp, bind 1. Jørgen
Paludans Forlag, 1966.*